

stk. 1 og 2, gøres præceptive, således at skyldneren ikke gyldigt kan give samtykke til udlæg i aktiver, der omfattes af stk. 1 og 2. Dette er udtrykkeligt præciseret i forslaget § 509, stk. 3, der erstatter betænkningssudkastets § 509, stk. 3 og 4.

Til § 513, stk. 2.

Under hensyn til bestemmelsen i lovforslagets § 511, stk. 1, hvorefter udlæg som hovedregel ikke kan foretages i ikke udbetalt løn eller andet vederlag for personligt arbejde, har justitsministeriet fundet det rimeligt også at afskære udlæg i krav på erstatning for tab af arbejdsfortjeneste, indtil erstatningsbeløbet er udbetalt.

Til § 517, stk. 4.

Den ændrede formulering af denne bestemmelse i forhold til betænkningssudkastet er en følge af ophævelsen af mødepligten for fordringshaveren under udlægsforretninger, jfr. de almindelige bemærkninger I, B, 3.

Til § 525.

Der henvises til de almindelige bemærkninger I, B, 4.

Til § 526.

Efter lovforslagets § 526, stk. 3, bortfalder udlæg i løsøre bortset fra registrerede skibe og luftfartøjer i almindelighed 1 år efter udlæggets foretagelse, medmindre udlægshaveren forinden har forlangt tvangsauktion afholdt. Det samme gælder udlæg i fordringer, hvis der for fordringen er udstedt om sætningsgældsbevis eller andet dokument, hvis særlige beskaffenhed medfører, at skyldneren ifølge fordringen ikke frigøres ved at betale til andre end ihændehaveren. Efter betænkningssudkastet skulle 1-årsreglen gælde ved alle udlæg bortset fra udlæg i fast ejendom eller i registrerede skibe eller luftfartøjer, således navnlig også ved udlæg i fordringer. Justitsministeriet har imidlertid fundet, at 1-årsreglen bør begrænses til kun at omfatte de fordringsdokumenter, som hidtil har været omfattet af de gældende bestemmelser i § 533, stk. 2 og 3. Dette skyldes navnlig, at det ved udlæg i andre fordringer typisk vil være mere hensigtsmæssigt at afvente fordringens forfaldstid end at bortsælge fordringen på auktion.

Betænkningssudkastet indeholdt endvidere i § 525, stk. 3, en bestemmelse, hvorefter udlæg skulle vige for senere konkurs eller tvangsakkord, såfremt aktivet på fristdagen stadig var i skyldnerens besiddelse, medmindre udlægshaveren havde været hindret i at bringe aktivet ud af skyldnerens besiddelse. Denne bestemmelse blev af udvalget begrundet med, at lighedsprincippet og ikke tidsprioriteten

bør være afgørende ved konkurs, jfr. betænkningen s. 98—99.

Efter konkurslovens § 23, stk. 2, bortfalder enhver retsvirkning af udlæg ifølge dom eller forlig og af udpantning over for konkursboet, hvis konkursen begynder senest 3 ugers dagen efter den dag, da udlæg eller udpantning foretoges. Efter paragraffens stk. 1 bortfalder endvidere enhver af udlægget flydende særlig ret mod boet, hvis udlægget er gjort på grundlag af forlig indgået i de sidste 8 uger før konkursen eller dom i en sag, som er anhängiggjort (d. v. s. tingfæstet) inden for samme frist, medmindre der føres bevis for solvens eller god tro hos udlægshaveren. Efter § 70, stk. 1, i udkastet til konkurslov i konkurslovsudvalgets betænkning II, nr. 606/1971 har udlæg eller udpantning, der er foretaget hos skyldneren senere end tre måneder før fristdagen (jfr. udkastets § 1), ingen retsvirkning over for boet, jfr. betænkningen side 15 og 156 ff.

Bestemmelsen i betænkningssudkastets § 525, stk. 3, vil formentlig i mange tilfælde tilskynde fordringshavere til hurtigst muligt at bringe udlagte effekter ud af skyldnerens besiddelse. Dette er i strid med de ønsker, der ligger bag reglerne i forslaget § 523, stk. 1, og § 525, stk. 1, hvorefter det er hensigten, at løsøre, hvori udlæg er foretaget, så vidt muligt skal forblive i skyldnerens besiddelse. Under hensyn hertil samt til, at det af udvalget omtalte lighedsprincip formentlig i tilstrækkelig grad tilgodeses ved de ovenfor nævnte regler i konkursloven, der ikke berøres af dette lovforslag, er bestemmelsen i betænkningssudkastets § 525, stk. 3, ikke medtaget i forslaget.

Til nr. 17—46.

Bestemmelserne svarer til udlægsudvalgets udkast § 1, nr. 10—17, 21—26 og 28—43.

Til nr. 47, 48, 51, 55, 61 (stk. 3) og 62.

Retsplejelovens regler om arrest på person var ikke omfattet af udlægsudvalgets kommissorium, og udvalget har derfor ikke taget stilling til dette retsmiddel, jfr. betænkningen side 27, note 1.

Efter retsplejelovens § 613 kan en fordringshaver forlange sin skyldner hensat i gælds fængsel ved fogedens foranstaltning, hvis fordringen er forfalden, og skyldneren står i begreb med at forlade landet for bestandigt eller på ubestemt tid. Anvendelsen af dette retsmiddel er endvidere betinget af, at skyldneren har værning her i landet. Fængslingen kan højst udstrækkes til 24 uger, jfr. § 620, og skyldnerens fængsling ophører tidligere, hvis fordringshaveren opnår eksekutionsgrundlag, eller skyldneren antagelig gør, at han intet ejer, der kan danne